Va Blanque

I ja piszę teraz do Ciebie Wierszem czarnobiałym, jak ludzkie serca Niech nasze myśli będą pięknie trwały A prostota w wierszu, lepsza od zdobnego kobierca

Ciężko wyzbyć się, co czasu tyle zajęło Jednak okłamywać się nie mogę Oby to ciężar z serca zdjęło Gdy na nowy most, postawię nogę

Bądź mi przewodnikiem, dającym się prowadzić Od bicza bólu daleko Ku wartkim rzekom Byleby już, nic więcej nie stracić

Dziękuję na koniec, za ożywienie duszy Za trwanie wśród tych moich głupich katuszy Za biel twą, gdy mię moja czerń nuży

Zagrajmy tę partię, va banque Naraźmy swe serca, raz jeszcze, na szwank

11-11-2019

Wiersz jest odpowiedzią na wiersz Blanki. Stąd też tytuł. Z oczywistych nawiązań, fragment o byciu przewodnikiem nawiązuje do "Wiersza Wyjścia", a va banque do mojego stwierdzenia w rozmowie, że mogę tak potraktować naszą znajomość.